

[Poul Møller.]

hinanden høre med hensyn til valgresultatet, det var skidt for begge parter, og det giver os alle sammen anledning til overvejelse.

Statsministeren var inde på boligfonden. Jeg kan kun sige, at på det grundlag, vi hidtil har hørt om boligfonden, har vi ikke nogen mulighed for at tage stilling til den; vi vil vente og se, hvad regeringen foreslår her i tinget.

Jeg skal da gerne sige, at heller ikke jeg ville have fremført sammenligningen mellem Hitler og Stalin, og at jeg ikke bryder mig om, at den slags bliver skrevet i en valgkampagne om mange fredsommelige mennesker; men det er jo ikke så forfærdelig længe siden, at socialdemokraterne var ude efter hr. Aksel Larsen og betegnede ham som en slem stalinist. Det gør de ikke mere, Stalin er jo død i 1953, men de har da i hvert fald brugt denne vending om deres nye Bundesverwandte.

Jeg skal ikke indlade mig på betragtninger vedrørende markedspolitikken, det er jo et område, vi vender tilbage til. Jeg kan kun sige, at jeg fuldt ud støtter, at regeringen gør alt, hvad den kan, for at fremme mulighederne for nu at få en europæisk løsning gennem det initiativ, den engelske regering har påtaget sig. Jeg vil også understrege, at det ville være meget velkomment, om den rapport, som stats- og udenrigsministeren omtalte, kunne være færdig inden folketingets markedsdebat i januar måned.

Jeg understreger, at jeg ikke fik noget svar på min henstilling vedrørende de islandske håndskrifter, det var ikke et spørgsmål, men jeg beder stadig væk om, at den indgår i regeringens overvejelser.

Jeg fik heller ikke nogen kommentar til min opfordring om et oplysningsarbejde i fællesskab vedrørende hele landets udenrigs- og sikkerhedspolitik. Jeg tror, valget viste, at det er meget, meget fornødent, og jeg nærer i den henseende stor tillid til, at den nye minister uden portefølje vil vise aktivitet på dette område.

Finansministeren vil jeg stille det spørgsmål, om han med den viden, han har nu, mener, at det finanslovsforslag, han har fremsat, rent bortset fra de lovforslag, der ligger om udgiftsstigninger og indtægtsnedgang, vil

kunne holde, om ikke oktoberpristallet må formodes at have givet det et grundskud.

Hr. Per Hækkerup prøvede i sin tale i dag at berolige erhvervslivet med hensyn til dette slemme socialistiske flertal; men han har også holdt en anden tale i dag. I morges blev han interviewet i radioen, og efter Ritzaus referat svarede han på et spørgsmål, at han for de store indtægters vedkommende fandt, at der skal være en vis gevinstmargen, og at han var af den opfattelse, at man ikke skal op på meget over $\frac{2}{3}$ af indkomsten i beskatning, i hvert fald skal man ikke op på de 90 pct., man andre steder er oppe på. Nu ved jeg ikke, hvor beroligende en sådan udtalelse er, for det er jo ikke længe siden, man har fået at vide, at regeringen kunne tænke sig et skatteloft på 50 pct. Nu er hr. Per Hækkerup altså røget op på noget over $\frac{2}{3}$ som skatteloft uden skattefradragsret, og det vil altså sige op i nærheden af de 70 pct. Så er vi jo kommet lidt væk fra de 50-55 pct., som regeringen så sent som for en 8-10 dage siden talte om at den kunne acceptere som et skatteloft. Dette understreger imidlertid kun nødvendigheden af, at vi fra anden side gør et forsøg på at få et skatteloft, der binder muligheden for udskrivningen af indkomstskatter i fremtiden, således at man ikke kan foretage en så høj beskatning, som der her er tale om.

Så er der, jeg havde nær sagt min gamle krigskammerat, undervisningsministeren, der igen var på krigsstien. Nu vil jeg gerne først sige til ham, at det, jeg bebrejdede ham i formiddags, begribeligvis ikke var, at han er imod den konservative udgiftspolitik, men at han brugte finansloven og bragte den frem. Det kan han ikke bestride. Jeg står her med citatet. Det er da en ærlig sag, siger han om os og spørger: hvor er det, der skal skæres ned på det bestående? For det er det, denne bog handler om, finansloven. Seerne vil kunne huske, at han sad og viftede med den, og jeg kan huske, at så snart han havde viftet med den, puttede han den langt ned i sin kuffert — han havde næsten en hel kuffert med sig til den fjernsynsdiskussion — for at få den af vejen, så andre ikke skulle komme til at kigge i den. Jeg mener, at et finanslovsforslag uden anmærkninger ingen mulighed giver for at sige, om der kan spares noget.